

[Jytte Andersen]

vores prioritering. Men om den enkelte BFU-modtager vil sådan, som vi synes, det er ikke vores sag. Det er den enkelte selv, der bestemmer, om den pågældende vil vælge en almen uddannelse eller en mere erhvervsrettet arbejdsmarkedsuddannelse.

Fru Hanne Severinsen var inde på, at det jo ikke var et spørgsmål om at fordele arbejdsmængden. Det er jo sådan, at der ikke er arbejde til alle. Det er også sådan, at den teknologiske udvikling i årene fremover vil tage flere og flere arbejdsopgaver på sig, og det betyder, at vi er nødt til at fordele arbejdet på en mere solidarisk måde.

Noget andet er, at de kvalifikationskrav, som den enkelte voksne i det nye samfund eller i teknologisamfundet vil stå over for, vil betyde, at man konstant skal uddanne sig. Uddannelse er ikke noget, man får én gang for alle, og så er det overstået. Uddannelse vil være en livslang proces, hvor man i perioder er i arbejde og i andre perioder er i uddannelse, og den situation eksisterer faktisk allerede i dag for mange samfundsgrupper. Det, der er typisk for de samfundsgrupper, der har en livslang uddannelse i dag, er, at de har en meget høj og lang uddannelse bag sig. De har det uddannelsesgode, som vi her vil sikre for de korttidsuddannede.

Jeg vil gerne kommentere nogle af de ændringer, der er i lovforslagene i forhold til beslutningsforslaget, og det hænger også lidt sammen med de spørgsmål, der har været rejst om snæverheden. Vi har sagt, at der skal være en tilknytning til arbejdsmarkedet, der svarer til 5 års ATP-optjening. Uanset om man har været i arbejde i 5 år eller man har haft ledighedsperioder, vil det være 5 år. Det er også 5 år for de deltidsarbejdende, og det er altså ikke sådan, at hvis man som deltidsarbejdende har været 5 år på arbejdsmarkedet, har man kun en halv ret til betalt frihed til uddannelse. Det er alene et spørgsmål om, hvor lang tid man har været tilknyttet arbejdsmarkedet, uanset om man så har været så heldig at have arbejde eller ej. Det er også et svar til hr. Ole Henriksen, eller også var det fru Elisabeth Bruun Olesen, der var inde på, at der var nogle begrænsninger her i forhold til 5 års kravet.

Vi ønsker også at medvirke til, at virksomheder skal kunne planlægge deres produktion. Hr. Bo Kristensen var inde på, at dette slet ikke kunne lade sig gøre, idet lønmodta-

geren mere eller mindre fra den ene dag til den anden kunne komme og sige, at nu ville han eller hun på uddannelse. Vi har i lovforslaget gjort meget ud af at beskrive nogle varslingsfrister. Hvis man vil have uddannelse under 5 dage, altså en uge, skal man varsle det en måned før, og hvis det er over en uge, skal man varsle det to måneder før. Hvis der yderligere er besværligheder i forhold til arbejdsgiverens mulighed for at planlægge arbejdet, kan man træffe disse aftaler med den faglige tillidsrepræsentant på den pågældende virksomhed.

Dermed har vi selvfølgelig ikke sagt, at lønmodtageren fra den ene dag til den anden skal sige til sin arbejdsgiver: jeg er for resten væk det næste halve år. Sådan er socialdemokrater nemlig ikke, vi har nemlig også følt et ansvar for, at produktionen skal kunne planlægges på en fornuftig måde. Men vi har også følt et ansvar for, at den beskæftigelses-effekt, som vi opfatter som vigtig i disse forslag, kan imødekommes og indgå i planlægningen. Hvis der eksempelvis er 10 lønmodtagere på en arbejdsplads, som gerne vil have uddannelsesorlov om to måneder, så har man altså mulighed for at tilbyde arbejdsledige det arbejde. Så det er ikke rigtigt, hr. Bo Kristensen, at vi bare sætter det op, som om vi på denne måde vil genere arbejdsgiverne.

Arbejdsministeren var inde på – og det er der også flere andre der har været – at både regeringen og borgerlige ordførere har tilkendegivet, at de korttidsuddannede ligger regeringen meget på sinde. Det har vi ærlig talt svært ved at se. Vi har svært ved at se, at man har levet op til intentionerne bag beslutningsforslag nr. B 114's vedtagelse i foråret. De langtidsledige gives et løfte om 2 års uddannelse, men vi har ikke set, at man har puttet noget som helst ind i det løfte.

Arbejdsministeren nævnte også, at arbejdsmarkedets parter måtte være ansvarlige for dette her. Vi synes faktisk ikke, at det er rimeligt, at én bestemt lønmodtagergruppe, nemlig de korttidsuddannede, skal være i en situation, hvor deres uddannelsesbehov skal finansieres på en væsentlig anderledes måde end arbejdsministerens egen uddannelse eller for den sags skyld vores alle sammens uddannelse. Vi kan ikke se, at der er nogen fornuftig argumentation bag det. Som den naturlige ting finansierer vi de videregående uddannelser, som den naturligste sag finan-